

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ—JURISPRUDENȚĂ—LEGISLAȚIUNE—ECONOMIE POLITICĂ—FINANȚE

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 „
Pe 3 luni 8 „

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

Apare o dată pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brancoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

Cine primește trei numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat

S U M A R

Către cititori.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Inalta curte de casație, s. I: Ana Corvisiano cu Moștenitorii def. I. Marcopol.

Idem s. II: Iani Caruzeli, condamnat în corecțional.

Idem Primăria com. București cu Sesilia Solomonescu.

Idem Anastase Nicolescu cu M. Focșeneanu și Gh. St. Christodorescu

Idem Statul cu Hagi G. Cara Ivan.

Curtea de apel din București, s. III: Ministerul Domeniilor cu Obștea Moștenitorilor Aninoasa și Ștefan Costescu.

Idem: A. Zentler fiul cu Saly Marcovici și Dajabert Schmeiterling, tutorele ad hoc al minorilor def. I. Marcovici.

Tribunalul jud. Fălciu: Alecu Nicolai cu Frații Gheorghe și Maria P. Andreiescu.

Brevetele de invențiune, de Aurel Turcu.

Către cititori,

Se anunță că D-l Ion S. Codreanu, licențiat în științele politice, avocat pe lângă judecătoriile de Ocoale din București, proprietarul acestui ziar, urmând a pleca în străinătate pentru completarea studiilor, a cedat proprietatea ziarului D-lor: **Ion Cesărescu și Alex. Alexandrescu, delegații Comitetului de redacțiune sub îngrijirea cărora va apare ziarul de azi înainte.**

Se mai anunță că proprietatea tipografiei sub firma Codreanu s'a cedat D-lui Sterie Grigorescu, actual administrator al acelei tipografii, care și-a înscris deja noua sa firmă sub denumirea «Tipografia Curierului Judiciar».

Editura ziarului urmând a se face în tipografia D-lui Grigorescu, D-sa se angajează atât cu administrația ziarului cât și cu încasările și plățile necesare.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA I

Audiența de la 11 Octombrie 1899

Președenția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Ana Corvisiano cu Moștenitorii defunctului I. Marcopol

Urmărire imobiliară. — Succesiune. — Creditor personal al unuia din coerezi. — Dacă poate urmări partea indivisă a acestuia. — Partagiū. — Dacă creditorul poate fi obligat a provoca partagiul și între moștenitorii debitorului. — (Art. 1825 cod. civil).

Creditorul personal al unuia din coerezi nu poate urmări partea indivisă a acestuia mai înainte de a cere și provoca împărțea moștenirii. Când însă partea curenită acestui moștenitor este determinată prin împărțea ce s'ar face, creditorul poate urmări această parte fără a fi obligat să proceadă la împărțirea și a acestor părți între moștenitorii debitorului, când debitorul ar fi încetat din viață.

Decisiunea No. 338/99. — Casată, în urma recursului făcut de Ana Corvisiano decisiunea Curței de apel din Iași s. II No. 68/98 în proces cu Moștenitorii def. I. Marcopol.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d. consilier I. Duca;

Pe d-nii avocați M. Sipsomo și P. Macri în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat Eugen Stătescu în combateri, și

Pe d. procuror St. Stătescu în concludiuni, fiind minorii în cauză;

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Curtea dupe ce declară că Maria Marasi, succesoarea trimeasă în posesiune, nu poate reprezenta această succesiune la instanța de împărțea, mai declară că nici curatorele succesiunii numit de tribunal nu poate asemenea reprezenta acea succesiune, de oare-ce succesorii sunt cunoscuți anume; sora def. debitor, D-na Maria Marasi și nepoții de frate ai lui, minorii Marcopol, și de și aceștia toți figurează în instanță, totuși

Curtea a respins cererea de împărțea, pentru unicul motiv, că între acești doi succesori ai defunctului François Marcopol, debitorul fiilor mei, ar exista pendinte litigiu asupra calității lor de moștenitori și asupra porțiunii cuvenite în această succesiune fie-căruia din ei.

«Subordonând ast-fel Curtea, urmărirea creditorului spre a se îndestula, nu numai condițiunei de a face ca prin împărțea să se deosibească partea indivisă a debitorului din acea a comoștenitorului său, ci și la condițiunea de a se împărți și moștenirea debitorului între succesori acestuia, comite un exces de putere și creiază pentru debitoare niște obligațiuni contrarii spiritului și literelor legii, interpretând greșit art. 1825 c. civil combinat cu art. 494 pr. civilă și art. 1718 cod. civil».

Având în vedere că din decisiunea supusă recursului rezultă, că averea rămasă de la defunctul Iacob Marcopol, s'a moștenit de doi fii ai săi, Ion și François Marcopol, fie-care pentru jumătate; că această avere s'a stăpânit de dânsii în indivisiune; că François Marcopol, împrumutându-se de la Dimitrie Corvisiano, i-a ipotecat partea sa indivisă în această moștenire; că atât frații Marcopol, Ion și François, cât și Dimitrie Corvisiano, au încetat din viață, lăra ca această avere să fie împărțită și fără ca creditorele ipotecar să fie achitat de creanța sa; că Ana Corvisiano, recurenta de azi, în calitate de tutoare a averii defunctului Corvisiano pentru a ajunge la plata creanței sale, a cerut conformându-se dispozițiilor art. 1825 c. civil, că averea rămasă de pe urma defunctului Iacob Marcopolu să se împartă pe din două, pentru a determina ast-fel partea cuvenită debitorului său François;

Având în vedere că, înaintea Curței de apel în această cerere de împărțea, au figural ca reprezentanți ai moștenirii defunctului Ion Marcopol, Sofia Saraiani, atât ca legatară cât și ca tutoare a minorilor săi fii, împreună cu soțul său Aristide Saraiani, ca cotutore; iar pentru moștenirea defunctului François Marcopol, sora sa Maria Marasi, s'a pretins a fi numită legatară universală printr'un testament olograf al defunctului, în virtutea căruia a și fost pusă în posesiune; că reprezentanții minorilor Ion Marcopol au declarat că atacă acest testament, atât în ce privește sinceritatea scrierei și subscrierei cât și în ce privește expresiunea a deplinei și liberei voințe a testatorului;

Având în vedere că Maria Marasi, nevoind a prezenta acest testament și ast-fel rămânând nejudecată chestiunea de a se ști dacă partea cuvenită lui François Marcopol are a fi atribuită întreagă Mariei Marasi, ca legatară universală, sau are a se împărți ca moștenitoare ab intestat, între dânsa și copiii minori ai lui Ion Marcopol, Curtea de apel respinge cererea de eșire din indivisiune a creditoarei Corvisiano, pe motivul că această împărțea nu se poate face determinându-se numai părțile moștenitorilor defuncți, adică a lui Ion și François Marcopol, după cum se pretindea de creditoare, ci trebuie ca această împărțea să facă să înceteze starea de indivisiune între toți succesori actuali, adică și între succesorii lui François Marcopol;

Considerând însă că din momentul ce este constant,

că casa defunctului Corvisiano nu era creditoare personală a unuia din moștenitorii lui François Marcopol, ci creditoare a succesiunii acestuia, și că întreagă parte cuvenită lui François Marcopol în moștenirea lui Iacob Marcopol, îi era afectată cu ipotecă, a se pretinde că acest creditor nu poate urmări averea ce-i era ipotecată, de cât dupe ce va face a se împărți și partea ce s'ar cuveni lui François Marcopol, între moștenitorii săi, este a da o greșită interpretare art. 1825 din c. civil;

Considerând că ceea-ce prohibă acest articol, este, ca un creditor personal al unuia din coerezi să nu poată urmări partea indivisă a acestuia, dar când partea cuvenită acestui moștenitor este determinată prin împărțea ce s'ar face, a obliga pe creditor, pentru a urmări această parte să facă a se procede la împărțea și a acestei părți între moștenitorii debitorului, este a întinde dispozițiunile acestui articol la un alt cas de cât acel prevăzut într'ensul, și a cere îndeplinirea unei proceduri inutile, căci ipoteca fiind indivizibilă, fie că în specie averea lui François Marcopol ar fi atribuită întreagă sorei acestuia Maria Marasi, în virtutea testamentului, fie că s'ar împărți pe jumătate între dânsa și nepoții săi, fiii lui Ioan Marcopolu, ca moștenire ab intestat, dacă testamentul ar fi anulat, această moștenire orî în ce mână și orî pentru cât s'ar găsi, răspunde pentru întreaga creanță datorită de François Marcopol;

Considerând că ast-fel fiind, motivul este fondat;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA II

Audiența de la 21 Septembrie 1899

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Iani Caruzeli, condamnat în corecțional

Apel.—Materie corecțională.—Cum se poate face acest apel.—Mijloacele apelului.—Procurator.—(Art. 198 și 199 proc. pen).

In materie corecțională, cererea de apel se poate face și oral și înscris, printr'o petițiune care poate fi scrisă și subscrisă, pentru apelant, și de o altă persoană; numai petițiunea coprinzătoare de mijloacele apelului trebuie să fie semnată de însuși apelantul său de un împuternicit al său al cărui mandat să fie anexat la petițiune.

Ast-fel este casabilă decisiunea Curții de apel care anulează un apel pe motiv că declarațiunea de apel n'a fost semnată de însuși apelantul său de un împuternicit al său a cărui procură să fie anexată la cererea de apel.

Decisiunea No. 679/99. — Casată, decisiunea Curței de apel din Iași, s. II No. 484/99, în urma recursului făcut de Iani Caruzeli.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauza de d-l consilier G. N. Bagdat;

Pe d-l avocat Alexandrescu în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l procuror general în concluziuni;

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Curtea de fond a comis exces de putere și a violat și interpretat eronat art. 198 și art. 199 din procedura penală, anulându-mi-se apelul pe motivul că nu l'am semnat propriu său nu am dat scris mandatarului meu, care m'a subscris. Art. 198 nu cere aceasta la facerea apelului și art. 199 cere mandat scris numai pentru mijloacele apelului, iar nu și pentru apel și în tot cazul dreptul comun admite mandat tacit lucru de care Curtea n'a ținut seamă, respingându-mi proba testimonială pentru a stabili că în momentul subscrierii apelului eram în imposibilitate fizică de a subscrie fiind bolnav; afară de aceasta orî care persoană poate lucra în numele și folosul meu chiar fără știrea mea și lucrarea să se poată considera ca valabilă».

Având în vedere decisiunea supusă recursului, prin care Curtea de apel pentru a anula apelul făcut de Iani Caruzeli contra sentinței tribunalului Bacău No. 359/99 se întemeiază pe dispozițiunile art. 198 și 199 pr. pen. de unde declară că ar rezulta că declarațiunea de apel trebuie să fie semnată de însuși apelantul său de un împuternicit al său al cărui mandat să fie anexat la cererea de apel;

Considerând că art. 199 cere îndeplinirea acestor formalități pentru petițiunea coprinzătoare de mijloacele apelului; că aceasta nu se poate cere pentru însăși petițiunea de apel, nu numai pentru că nu e prescris, dar pentru că cererea de apel nici n'are a se face înscris prin o petiție subscrisă ci și simplu oral, iar dacă s'a remis apelul prin o petiție scrisă, întru cât partea și-l însușește el e asemenea bine făcut;

Considerând că întru cât se constată că Curții de apel, s'a remis un apel în termen util în numele și pentru recurent și Curtea comite un exces de putere și violează dispozițiunile art. 198 pr. pen. când anulează o asemenea cerere pe motiv că nu îndeplinește condițiunile de formă cerute de art. 199 pr. pen.; că de aceea motivul fiind fondat are a se admite;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Audiența de la 27 Septembrie 1899

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Primăria Com. București cu Sesilia Solomonescu

Contravenție simplă sau instantanee și contravenție continuă sau perpetuă. — Prescripțiune anală; art. 595 din codul de procedură penală. — Construire de imobil fără autorizare. — Casă insalubră și care amenință cădere.

Prescripțiunea anală prevăzută de art. 595 codul de procedură penală se aplică numai contravențiunilor simple sau instantanee, iar nu și celor continuă sau perpetuă, cum ar fi construirea unui imobil fără autorizare sau nesupunerea de a dărâma o casă insalubră și care amenință cădere.

Decisiunea No. 687/99. — Casată, după divergență, sentința trib. Ilfov, sec. I, No. 112/99, în urma recursului făcut de Primăria Comunei București în proces cu Sesilia Solomonescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. consilier Al. Gianni;

Pe d. avocat N. Miteșcu în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat Gr. Maniu în combateri, și

Pe d. procuror St. Stătescu în conclusiuni;

Deliberând,

Asupra motivului de casare rămas în divergență:

«Greșită și rea interpretare a art. 595 din procedura codului penal, de oare-ce prescripțiunea se aplică contravențiunilor simple iară nu și celor perpetuă ca: construirea unui imobil fără autorizare sau o casă care amenință căderea ca în cazul de față care sunt continuă».

Având în vedere sentința supusă recursului din care rezultă că intimata nesupunându-se somațiunei făcută de Primăria Capitalei de a dărâma imobilul din str. Aurora constatat insalubru și care amenință căderea a fost dată judecăței ca contravenientă la dispozițiunile art. 385 cod penal;

Că judele de ocol, constatând existența contravențiunei, a pronunțat condamnarea la amendă și în acelaș timp a dispus dărâmarea imobilului, că în fine în urma apelului făcut de reclamanta, tribunalul a declarat prescrisă contravențiunea, întemeindu-se pe dispozițiunile art. 595 din procedura penală;

Considerând că avem a distinge pentru aplicarea art. 595 proc. pen. între contravențiile simple care săvârșite, nu se mai continuă, de acelea care continuă și permanent se continuă; că dacă s'a constatat o contravenție simplă, ea se prescrie printr'un an din ziua din care s'a comis;

Când însă o contravenție e continuă sau permanentă, nu s'ar putea concepe prescrierea acțiunei publice printr'un an când starea sau faptul, în care consistă contravențiunea continuă, sau e permanentă și continuă a se comite și ar fi nenatural a declara prescrierea împlinită după un an, cu toată permanența contravenției constatate;

Considerând că, în speță, fiind vorba de o casă insalubră și care amenință ruina constatat dupe formele acum în vigoare, avem o contravențiune permanentă și a declara conform art. 595 procedura penală, prescrisă acțiunea publică, ar fi a aplica literal dispozițiunea citată fără a ne da seamă de natura diferită a contravențiilor și contrarii interesului public amenințat continuă și permanent prin starea insalubră și amenințătoare a imobilului;

Că de aceea mijlocul de casare este întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, casează;

Audiența de la 6 Octombrie 1899

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Anastase Nicolescu cu M. Focșeneanu și Gh. St. Christodorescu

Poprire. — Aplicarea art. 151 proc. civilă. — Dacă este admisă în asemenea materie.

În materie de poprire este loc a se aplica art. 151 din procedura civilă, când unul dintre intimați lipsește.

Decisiunea No. 224. — Aplicarea art. 151 din procedura civilă, în urma unei divergențe, în recursul făcut de Anastase Nicolescu contra decisiunii Curței de apel din București, secția II, cu No. 42/99, dată în proces cu M. Focșeneanu și Gh. St. Christodorescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Sc. Boroșnai, din partea recurentului, care susține că este loc la aplicarea art. 151 din procedura civilă, din cauză că intimatul Christodorescu este lipsă ;

Pe d-l avocat E. Frunzescu, din partea intimatului Focșeneanu, care lasă la aprecierea curții ;

Deliberând,

Asupra cestiunei de a se ști, dacă în materie de poprire este loc a se aplica art. 151 pr. civ., din cauza lipsei uneia din părți, punct asupra căruia s'a ivit divergență de opiniuni ;

Văzând art. 463 pr. civilă ;

Considerând că, în privința popririlor făcute în mâinele terților persoane dupe cum e în speță, legiuitorul prin art. 463 din pr. civilă, stabilește că contestațiunile trebuie cercetate și judecate conform regulilor ordinare ale dreptului comun ; că aceasta însemnează că fiind un proces deosebit asupra existenței sau neexistenței datoriei din partea aceluia în mâinile căruia se face oprirea, regulile procedurii ordinare au a fi observate, nu însă regulile procedurii executărei silită, fiind că se face mențiune în cartea despre executarea silită, despre oprire în mâinele celui de al treilea, întru cât nu e vorba de executare de cât numai pentru debitorul urmărit, nu însă și pentru cel de al treilea ;

Considerând că ast-fel fiind, și întru cât după dreptul comun art. 151 din procedură este aplicabil, ori de câte ori una din părți, citate în regulă lipsește, dispozițiunile acestui articol sunt aplicabile și în specia de față ;

Pentru aceste motive, Curtea declară că în materie de poprire este loc a se aplica art. 151 pr. civilă, când unul dintre intimați lipsește.

Audiența de la 9 Noembrie 1899

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Statul cu Hagi G. Cara Ivan

Delict silvic. — Despăgubiri civile. — Când se pot reduce de judecători. — (Art. 19 și 23 din codul silvic).

In materiă de delict silvic, despăgubirile civile sunt tarificate și fac parte integrantă din legea silvică numai în cazul art. 19 din lege, adică când este vorba de tăeri de arbori din pădurile statului, cas în care ele nu se pot reduce de judecători, nu și în cazul art. 23 când adică se introduc vite în pădure spre pășunare, cas în care despăgubirile civile pot fi reduse după aprecierea judecătorilor de fond, din cătineea fixată de agentul silvic.

Decisiunea 776/99. Respins recursul făcut de Stat contra sentinței tribunalului Tulcea No. 783/99 în proces cu Hagi G. Cara Ivan :

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l. consilier G. N. Bagdat ;

Pe d-l avocat Rioșanu în desvoltarea motivelor, de casare în lipsa intimatului ;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat :

« Exces de putere și violare de lege. În adevăr onor. trib. Tulcea reduce suma de despăgubiri civile acordate statului în prima instanță, de și acele despăgubiri sunt fixate de către agentul statului, conform unui tarif care face parte integrantă din legea silvică ».

Având în vedere sentința supusă recursului ;

Considerând că se constată că faptul dedus în judecata instanțelor de fond consistă în cererea făcută de agentul silvic, de a fi condamnat Gheorghe Ivan la amendă, pentru că ar fi introdus un număr de patru cai spre pășunare în pădurea statului și în locuri oprite, iar Hagi Gh. Cara Ivan să fie obligat la plata despăgubirilor civile pentru faptul săvârșit de delinquent, servitorul său ;

Considerând că faptul ast-fel constat intrând în prevederile art. 23 din codul silvic, nu se poate susține că despăgubirile civile au a fi acordate în cătineea fixată de agentul silvic, întru cât asemenea despăgubiri sunt tarificate și fac parte integrantă din legea silvică numai în cazul art. 19 din lege, adică când este vorba de tăeri de arbori din pădurile statului, iar nu și în cazul art. 23, când adică se introduce vite în pădure spre pășunare, așa cum se presintă cazul în specie ;

Considerând că ast-fel fiind despăgubirile civile au putut, după cerere și în vederea considerațiunilor arătate, a fi reduse de instanța de fond și de aceea și mijlocul de casare are fi respins ca neîntemeiat ;

Pentru aceste motive, respinge, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIA III

Audiența de la 19 Februarie 1899

Președenția D-lui I. CERKEZ, Consilier

Decisiunea civilă No. 40

Ministerul Domeniilor cu Obște moșnenilor Aninoasa și Ștefan Costescu.

Vânzare. — Neîndeplinirea obligațiunei de a preda obiectul vândut. — Statul vânzător. — Restituirea prețului. — Când poate fi dispensat de aceasta. — Cunoștința cumpărătorului a pericolului evicțiunei. — Cum trebuie să fie această cunoștință. — Cum se poate dovedi. — (Art. 1340 cod. civil).

Când vânzătorul nu poate esecuta obligațiunea de a preda cumpărătorului imobilul vândut din cauză că acest imobil se stăpânește de un terț cu acte în regulă de proprietate, în asemenea condițiuni vânzarea ne având obiect este nulă și prin urmare vânzătorul nu poate reține prețul căci l'ar reține fără cauză.

Când în asemenea cas statul este vânzător, clauza de negaranție nu se poate interpreta în sensul că statul 'și reșevă dreptul de a nu transmite proprietatea lucrului vândut, căci o asemenea interpretare distruge contractul de vânzare, și această clausă de garanție nu poate dispensa pe stat de restituirea prețului lucrului vândut, ci 'l poate dispensa numai de a plăti daune interese.

Numai într'un cas statul vânzător ar putea fi dispensat de restituirea prețului vânzării când ar putea să dovedească că dânsul a vândut un alea sau când pe lângă clauza de negaranție ar putea dovedi că cumpărătorul știa că obiectul vândut nu aparținea statului, și această cunoștință a cumpărătorului nu se poate dovedi de cât conform regulilor de probațiune admise în materie de obligații, și prin urmare nu prin martori sau presumpțiuni când valoarea trece de 150 lei.

Prin cunoașterea din partea cumpărătorului a pericolului evicțiunii, prevăzută de art. 1340 din codul civil, se înțelege o cunoștință contractuală, manifestată în contract, împărtășită de ambele părți contractante, așa că nu este de ajuns ca să fi existat în mintea uneia singure din părțile contractante.

S'a ascultat d-l avocat M. Ciocărdia în susținerea apelului și d-l avocat C. Em. Marinescu în combateri.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Ministerul Domeniilor Statului în contru sentinței civile cu No. 253 din 1897 a Tribunalului Muscel prin care se admite în parte acțiunea intentată de Obștea locuitorilor cumpărători ai moșiei Aninoasa și se obligă Ministerul să le plătească suma de 1200 lei valoarea grădinei zisă a lui Dănilă, plus 800 lei venitul ei;

Având în vedere susținerile părților și actele prezentate;

Având în vedere că cererea locuitorilor din comuna Aninoasa se limitează astă-zî în apel la restituirea prețului vânzării din partea Statului a grădinei zisă a lui Dănilă;

Având în vedere, că atât în actul de vânzare cât și în foaia de licitațiune a Ministerului și în publicațiunile din *Monitorul Oficial* rezultă că Statul a vândut și grădina lui Dănilă;

Considerând însă că Statul obligat să predea lucrul vândut, n'a fost în stare să o facă, căci această grădină de trei pogoane și patru-spre-zece prăjini se stăpânea de St. Costescu înainte de 1864 cu acte în regulă de proprietate cari s'au recunoscut de valabile de toate părțile în instanță, căci nu s'a apelat hotărîrea tribunalului în ceea-ce privește pe acest D-n Stefan Costescu și ast-fel hotărîrea a rămas definitivă;

Considerând că obiecțiunea ce face Statul că el în baza art. 11 din legea vânzării bunurilor Statului nu răspunde de evicțiune, nu este întemeiată;

Considerând că în speță, locuitorii nu sunt evinși, căci nefiind puși în posesie, nici nu poate fi vorba de evicțiune, este vorba mai mult de ne executarea obligațiunei Statului de a preda imobilul vândut, predare ce n'a fost în stare să o efectueze, din cauză că imobilul vândut se stăpânea de St. Costescu;

Considerând că în asemenea condițiuni vânzarea n'are obiect, este nulă și prin urmare Statul nu poate reține prețul căci l'ar reține fără cauză;

Considerând că clauza de negaranție nu se poate interpreta în sensul că Statul și rezervă dreptul a nu

transmite proprietatea lucrului vândut, o asemenea interpretare, este distructivă a contractului de vânzare;

Considerând că clauza de negaranție poate dispensa pe Stat de a plăti daune interese nu'l poate însă dispensa de a restitui prețul lucrului vândut pe care nu'l mai poate reține fără injustiție art. 1340;

Considerând că numai în un cas Statul ar fi dispensat de restituirea prețului vânzării când ar putea să dovedească că dânsul a vândut un alea;

Considerând că lucrul acesta nu rezultă din termenii contractului, că locuitorii din comuna Aninoasa au cumpărat pe risicul și pericolul lor;

Considerând că Statul n'ar putea fi scutit să restituie prețul de cât dacă pe lângă clauza de negaranție s'ar dovedi că locuitorii știau că din imobilul vândut, livadia lui Dănilă nu aparține Statului;

Considerând însă că această cunoștință, nu se poate dovedi de cât conform cu regulile de probă admise în materie de obligație și prin urmare nu se poate stabili prin presumpțiuni când valoarea litigiului întrece 150 lei și în specie Statul voiește să stabilească această cunoștință prin presumpțiuni din împrejurare că locuitorii din Aninoasa nu se poate să nu fi știut, că conlocuitorul lor Costescu, stăpânește livadia lui Danilă, lucru inadmisibil;

Considerând că prin cunoașterile pericolului evictum prevăzut de art. 1340 se înțelege o cunoștință contractuală manifestată în contract împărtășită de ambele părți contractante, nu este destul ca ea să fi existat în mintea uneia singure din părțile contractante;

Având în vedere și motivele din sentința apelată pe care Curtea găsindu-le întemeiate și le însușește;

Văzând și dispozițiunile art. 140 pr. civ.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul făcut de Ministerul Domeniilor.

Audiența de la 4 Noembrie 1899

Președenția D-lui C. R. MANOLESCU, Președinte

Decisiunea comercială No. 68

A. Zentler fiul cu Saly Marcovici și Dagobert Schmeterling, tutorele ad-hoc al minorilor defunctului I. Marcovici.

Faliment. — Comerț. — Incetarea din viață a unui comerciant. — Continuarea comerțului de văduva sa. — Formalități de îndeplinit pentru continuarea comerțului în numele minorilor săi copii. — Neîndeplinirea lor. — Cine poate, în asemenea cas, să fiă declarat în stare de faliment. — (Art. 10 și 13 din codul comercial). Desistare. — Condițiune. — (Art. 261 pr. civ.).

Muma, ca tutoare, nu poate continua comerțul decedatului său soț, în numele și pe socoteala minorilor săi copii, dacă nu a fost autorizată de tribunal pentru aceasta, și dacă această autorizațiune nu a fost afișată și publicată conform art. 10 din codul comercial.

Ast-fel, chiar dacă muma a obținut o asemenea autorizare, însă n'a afișat-o și n'a publicat-o, și totuși a continuat a face comerț, dânsa nu poate fi considerată că a făcut comerțul în numele și pe socoteala minorilor pe cari în acest cas nu-i poate obliga, ci trebuie considerată că a făcut comerț pe

seama sa, și deci, dacă încetează plățile, dânsa personal urmează a fi declarată în stare de faliment.

2) Pentru ca să existe desistare în sensul articolului 261 din procedura civilă, se cere, în primul loc, ca o acțiune să fi fost pendentă.

S'a ascultat : d-nii avocați I. Poenaru Bordea și B. Missir, din partea apelantului A. Zentler fiul, precum și d-nii avocați M. E. Schina, G. Anghelescu și B. Cernea, din partea intimatelor Saly Marcovici și a intimatului Dagobert Schmeterling ;

S'a ascultat și d-l procuror C. N. Tătăranu, în concludență, fiind interese de minori în cauză ;

Curtea,

Având în vedere apelurile făcute de A. Zentler fiul, contra sentințelor tribunalului comercial Ilfov cu No. 1338 din 1688 din 1899, apeluri ce au fost conexe prin încheierea cu No. 1607 din 17 Iunie a. c. ;

Având în vedere că prin sentința cu No. 1338 s'a respins ca nefondată cererea făcută de casa A. Zentler fiul, pentru declararea în stare de faliment a firmei I. Marcovici S-sor, ca aparținând minorilor decedatului I. Marcovici, reprezentată prin muma și tutricea lor legală Saly Marcovici, pe motiv că autorizațiunea dată de trib. Ialomița tutricei, de a continua în numele minorilor, comerțul, ce defunctul I. Marcovici exercita în orașul Călărași, n'a fost afișată și publicată conform art. 10 cod. comercial, și că prin urmare minorii nu au dobândit calitatea de comercianți și tutearea nu putea continua comerțul în numele lor ; iar prin sentința No. 1688 s'a respins tot ca nefondată cererea de declarare în stare de faliment a aceleiași firme, ca aparținând personal femeii Saly Marcovici, pe motiv că Saly Marcovici, n'ar fi făcut comerțul în numele ei propriu, că intențiunea ei a fost de a continua și a întinde comerțul în numele minorilor săi copii, și că de acest fapt, casa apelantă a avut perfectă cunoștință, admitând ast-fel asupra acestui punct, intervenția făcută de Saly Marcovici ca tutoare și susținută de Dagobert Schmeterling, tutorele ad-hoc, cum că firma I. Marcovici S-sor și marfa din prăvălie este avere a minorilor defunctului I. Marcovici ;

Având în vedere că e cert și necontestat că de la Aprilie 1893 de când soțul său a încetat din viață și până astăzi, Saly Marcovici a exercitat și exercită de fapt comerțul de hăinărie, sub firma «I. Marcovici S-or» atât la Călărași cât și în București ; că față cu realitatea lucrurilor, cele două hotărâri nu se pot concilia, că importă dar a se ști, dacă numita făcea sub această firmă comerțul în numele minorilor săi pe comptul său propriu ;

Având în vedere că, din desbateri și actele produse de părți rezultă că comerțul la Călărași și mai puțin la București, nu putea fi continuat și făcut pe socoteala minorilor, fiind-că de și tutearea obținuse autorizațiunea trib. Ialomița, dată prin jurnalul cu No. 1293/93 de a continua în numele minorilor comerțul, ce soțul său exercita în orașul Călărași, actul de autorizare însă n'a fost afișat și publicat, cum probează certificatele grefei tribunalului Ialomița cu No. 12664, 12665 și 12523 din 1899 ; că din combinația art. 10 și 13

cod comercial, rezultă că înainte de îndeplinirea tuturor acestor formalități, tutorele, muma, nu putea continua comerțul pe socoteala minorilor și nici îi putea obliga ; că din certificatul grefei tribunalului Ialomița cu No. 9722/95, reese că Saly Marcovici, a înscris totuși încă la 24 Aprilie 1893 sub No. 1598 firma «I. Marcovici S-or» și de atunci și până astăzi a continuat a face comerțul, sub această firmă, în aparență pentru minori în realitate pe comptul ei propriu ;

Că, cea-ce vine să confirme acest lucru este petiția ce dânsa adresează tribunalului Ialomița la 10 Noembrie 1897 înregistrată la No. 11442, prin care face cunoscut că, pe lângă comerțul de hăinărie, ce exercită în Călărași sub firma «I. Marcovici S-or» a mai deschis o sucursală tot în acel oraș în strada Știrbei-Vodă și cere a se face mențiune despre aceasta în registru firmelor ; că tot ast-fel semnând firma «I. Marcovici S-or» mai ceruse încă de la 4 Maiu 1896, tribunalului Ilfov secția comercială a i se înscrie acea firmă, pentru magazinul de haine de copii ce a deschis în București strada Șelari No. 11 sub insigna «La Porumbelul» firmă care a și fost înscrisă sub No. 30246/96, iar prin cerere, fără a pomeni ceva din calitatea sa de tutoare, arată din contră în mod destul de clar că are sucursală în Călărași, că nu e căsătorită și că n'are act dotal și procurator (a se vedea copia petiției înregistrată la No. 5409/96) ;

Considerând că dacă pentru Călărași, s'ar mai putea susține că Saly Marcovici era autorizată a continua comerțul în numele minorilor, de și dupe cum s'a văzut numai cu acea autorizare dânsa nu putea obliga pe minori, întru cât ea nu fusese afișată și publicată ; pentru magazinul însă deschis în București îi lipsește orî-ce autorizare ; că prin urmare, comerțul în București ca și cel din Călărași sub firma «I. Marcovici S-or» a fost condus de Saly Marcovici în numele și pe socoteala sa proprie ; că dar, dânsa are a răspunde de toate consecințele ;

Având în vedere că fiind stabilit că Saly Marcovici făcea comerțul sub firma «I. Marcovici S-sor» pe propriul său compt, cea-ce importă însă a se ști, este dacă dânsa se găsește or nu în încetare de plăți ;

Având în vedere că, casa A. Zentler fiul, dovedește cu 30 cambii toate ajunse la scadență, dintre cari șase sunt și protestate, că i se datorește de firma «I. Marcovici S-or» peste 35000 lei ; că dar numita firmă se află în încetare de plăți ;

Având în vedere că, două din aceste cambii și anume una în valoare de lei 2000 și alta de 732 florini 86 creițari, sunt protestate la 21 Aprilie 1899 ; că dar epoca încetării plăților urmează a fi fixată în mod provisoriu la această dată ;

Cât pentru obiecțiunea ce se face că Saly Marcovici, n'ar putea fi declarată personal în stare de faliment, întru cât partea s'ar fi desistat de la acțiunea pornită ei ;

Având în vedere că pentru ca să existe desistare în sensul art. 261 pr. civilă, se cere în prim loc, ca o acțiune să fi fost pendinte, că din lucrările aflate în dosarul cauzei rezultă că, cu ocazia primei acțiuni îndreptată contra firmei «I. Marcovici S-sor» ca aparți-

nând minorilor, d-l avocat Stroescu în concluziunile ce a pus, în şedinţa de la 6 Maiu 1899, a conchis, cerând a se declara în stare de faliment Saly Marcovici în numele său personal, că atunci d-l avocat Cerna, din partea tutricei a cerut a i se comunica acţiunea cum s'a modificat în instanţă şi tribunalul, prin jurnalul No. 5762 a obligat pe reclamant a comunica femeiei Saly Marcovici, acţiunea ast-fel cum a modificat-o în instanţă şi a amânat afacerea la 13 Maiu; că la această dată d-l avocat Poenaru Bordea din partea reclamantului A. Zentler fils, a declarat că revine asupra declaraţiunii făcută de reclamant la precedentă înfăţişare şi a cerut a se declara în stare de faliment firma I. Marcovici S-sor ca proprietate a minorilor defunctului I. Marcovici, reprezentaţi prin tutoarea Saly Marcovici, cum constată sentinţa tribunalului No. 1338 şi aşa s'a şi judecat acea acţiune;

Considerând dar că într-o primă acţiune introdusă contra minorilor n'a fost modificată, într-o acţiune anunţată contra femeiei Saly Marcovici n'a fost formulată, nu poate fi vorba de desistare şi acceptarea ei de cea altă parte şi prin urmare de stingere în mod definitiv a acţiunii contra firmei Saly Marcovici. — Că această soluţiune se impune cu atât mai mult cu cât Saly Marcovici n'a fost citată nici o dată personal spre a se putea susţine că a avut ocazie să accepte desistarea, de oare-ce, atât în audienţa de la 6 cât şi în cea de la 13 Maiu, dânsa a figurat ca tutrice a minorilor I. Marcovici;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Sc. Popescu;

Respinge apelul făcut în contra sentinţei cu No. 1338 din 1899, pe care o confirmă;

Admite apelul făcut contra sentinţei cu No. 1688 din 1899, pe care o reformează în totul, şi prin consecinţă admitând acţiunea intentată de A. Zentler fils contra firmei comerciale «I. Marcovici S-sor» reprezentată azi prin femeia Saly Marcovici, constată că numita firmă se găseşte în încetare de plăţi, şi o declară în stare de faliment.

(ss) G. R. Manolescu, Sc. Popescu, Em. Anastasiu.

(ss) Grefier Aluteanu.

O p i n i u n e

Pentru motivele din sentinţele apelate, pe cari ni le însuşim, suntem de părere a se respinge ambele a peluri;

(ss) I. Cerkez, I. E. Dobrescu.

TRIBUNALUL JUDETULUI FALCIU

Audienţa de la 25 Septembrie 1899

Preşedenţia D-lui IOAN M. GAVRILESCU, Judecător

Sentinţa civilă No. 275.

Alec Nicolau cu fraţii Gheorghe şi Maria P. Andriescu

Locaţiune. — Arendarea unei moşii. — Perderea recoltei într-un an în total sau cel puţin pe jumătate prin cas fortuit, cum ar fi inundaţiuni sau secetă. — Dacă arendaşul are drept la o scădere de arendă. — Dacă proprietarul îi poate opune compensaţiune abundenţa recoltei din cei-l-alţi ani. — Proba cu martori. — (Art. 1457 c. civ.).

Dacă arendarea unei moşii s'a făcut pe mai mulţi ani, se dă drept arendaşului să ceară o scădere din arendă, dacă în cursul acelei arende i s'a pierdut toată recolta unui an sau cel puţin jumătate din ea printr-un cas fortuit, şi cum atât cazul fortuit cât şi perderea recoltei sunt chestiuni de fapt pentru cari partea cari a suferit perderea nu-şi poate procura acte scrise, se pot dovedi cu martori.

Ast-fel, când din cauza inundaţiunilor, sau din cauza secetei se perde recolta dupe moşia unui arendaş în totul sau pe jumătate, arendaşul are drept la reducerea arende, însă şi proprietarul moşiei poate să-i opună în compensaţiune recolta abundenţă din cei-l-alţi ani ai periodului de arendare.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere acţiunea introdusă de Alecu Nicolau, agricultor din comuna Tătăreni, contra lui Gheorghe P. Andriescu şi Maria P. Andriescu din Huşi, care are de obiect condamnarea acestora la o sumă de bani;

Având în vedere susţinerile părţilor;

Având în vedere că reclamantul 'şi bazează acţiunea sa pe disp. art. 1457 din cod. civ. susţinând că d-sa având în arendă timp de cinci ani loturile No. 2, 3 şi 4 din moşia Stroeşti, proprietatea păraţilor, în timpul arenzei în anii 1894/95 şi 1896/97 din cauze de forţe majoră a suferit perderea aproape întregii recolte de pe acea moşie, şi ca atare faţă cu menţionatul articol cere a i se admite acţiunea;

Având în vedere că din contractul recunoscut de părţi se constată: că în adevăr i s'a arendat reclamantului Alexe Nicolau, loturile No. 2, 3 şi 4 din moşia Stroeşti, proprietatea lui Gheorghe şi Maria P. Andriescu pe timp de 5 ani de la 23 Aprilie 1893 până la 23 Aprilie 1898 cu arendă anuală de 12000 lei;

Având în vedere că dupe disp. art. 1457 din cod. civ. dacă arendarea unei moşii s'a făcut pe mai mulţi ani, se dă dreptul arendaşului să ceară o scădere din arendă, dacă în cursul acelei arenze prin un cas fortuit i s'a pierdut toată recolta unui an sau cel puţin jumătate din ea.

Prin urmare ca un arendaş cum e în cazul de faţă reclamantul Alecu Nicolau să poată pretinde asemenea reducere, trebuie să dovedească: 1) că în cursul arenzei a pierdut recolta toată dintr-un an sau cel puţin jumătate din ea, şi al 2-lea că această pierdere a provenit din un cas fortuit;

Având în vedere că acestea fiind chestiuni de fapt pentru care partea nu-şi poate procura un act scris, se pot dovedi cu martori; că în cazul de faţă admitându-se o cercetare locală cu martori cari s'a şi efectuat, din acea cercetare rezultă: că, în anul 1894/95 au fost secetă (vezi depunerea martorului N. Arseni), iar în anul 1896/97 au fost inundaţie (vezi depunerile martorilor M. Popescu şi Ioan Varna), din cari cauze recolta reclamantului de pe moşia luată în arendă de la păraţi au suferit stricăciuni, aşa că s'a pierdut din acea recoltă pe doi ani peste jumătate, căci după cum afirm unii din martori M. Negrea, Const. Macovei, Mihael Popescu precum şi esptul Al. Popov în acei ani

se arăta o recoltă bună înainte de secetă și de inundație, care putea să producă cel puțin de la 7 până la 8 chile de falce, pe când în realitate dupe acele casuri fortuite, reclamantul din unele n'a scos de cât a treia parte; iar din unele mult până la jumătate, cât pentru earbă cea mai mare parte s'au nămolit din cauza ploilor așa că n'a mai putut fi cosită;

Așa dar de fapt reclamantul a dovedit ceia ce îi incumbă, adică c'au pierdut recolta dupe moșia pârâților peste jumătate în timpul a doi ani, și că aceste pierderi au provenit din casuri fortuite, adică din secetă și inundație, prin urmare are dreptul la o reducere din arenda moșiei pe acei doi ani, pentru care tribunalul în aprecierea sa fixează la câte două mii lei pe fie-care an din acei doi ani, deci în total pentru amândoi anii 4000 lei;

Având în vedere că cu nimic nu s'a dovedit de pârâți că arendașul ar fi luat o recoltă în cei-lalți trei ani, cari ar putea să compenseze pierderile din cei doi ani, că din depunerile unor martori nu reese de cât că în acei 3 ani a fost o recoltă mijlocie, deci de aci nu se poate deduce c'au fost o recoltă așa de abondentă ca să compenseze pierderea din cei doi ani 1895 și 1897;

Ast-fel fiind față cu cele ce preced cată a se admite în parte reclamațiunea;

Având în vedere că reclamantul fiind parte câștigătoare urmează ca pârâții să'i plătească și cheltueile de judecată făcute cu timbru, taxele la portărei, transportul cu ocazia cercetărei locale și o plată de avocat, pentru care în total trib. fixează suma de 200 lei, în acelaș timp tot în sarcina pârâților cade și plata onorariului pentru expert, care se fixează la 60 lei (art. 140 și 146 pr. civ.).

Pentru aceste motive redactate de d-l I. Gavrilescu, judecător.

Admite în parte reclamația etc.

(ss) Ioan M. Gavrilescu, I. Pandelescu.

BREVETELE DE INVENȚIUNE

În seria de legi, promise prin mesagiul de deschidere a corpurilor legiuitoare, figurează și o lege a brevetelor de invențiune.

Deși până acum foarte restrâns e numărul acelor cari s'au ocupat la noi cu cercetări și încercări în direcțiunea invențiunilor — poate tocmai fiind-că nu există o lege proteguitoare în această privință — totuși pare-ni-se foarte bine venită o lege care să încurajeze pe acei cari ar face sacrificii pe calea invențiunilor utile și indispensabile societății; o lege care să acorde inventatorului în caz de reușită, oare-care avantagiū, profitând singuri și temporal de beneficiile invenției lor.

O lege specială pentru fie-care invențiune în parte, așa după cum se practică astăzi, credem că nu e suficient. Mai întâi nu Corpurile legiu-

toare sunt chemate să constate și să acorde brevetele de invențiune; și al doilea e jignitor ca inventatorul după ce și-a consacrat poate o viață întreagă în experiențe costisitoare, să se vadă silit a alerga pe la Cameră cine știe cât timp până să se voteze o lege prin care să i se acorde pentru un timp determinat dreptul exclusiv de a fabrica, importa și vinde invenția sa.

Dreptul inventatorului poate fi socotit ca o proprietate, în sens impropriu poate, fiind lipsit de caracterul exclusivității și proprietății, dar în fine, ca o proprietate sui generis, și acest drept trebuie să fie protegiat, ast-fel ca, pe de o parte să se încurajeze diversele cercetări pe calea invențiunilor, iar pe de alta, să se fie seamă și de interesul general.

Pe acest principiu se bazează toate legile de brevet de invențiune ori de patente, cari sunt astăzi în ființă, fie în Europa, fie în America.

Aceste legi variază de la stat la stat, și dau loc, pe lângă foloase și la inconveniente, fie în mod direct, fie indirect. De aci și cauza pentru care unele țări au ezitat până să voteze asemenea legi. Unii economiști se pronunță astăzi încă, contra acordărei brevetelor de invențiune ori a patentelor.

În definitiv, mai toate statele civilizate din Europa, precum și Statele-Unite ale Americii, au înțeles că brevetele de invențiune sunt o instituțiune necesară și rezultatele dobândite în interesul utilității sociale sunt p'alocurea uimitoare.

În Anglia, dreptul de patente, există, de nu ne înșelăm, de circa două secole; în Franța s'a recunoscut dreptul inventatorului încă 1791 de către Adunarea Constituantă, iar legea din Iulie 1844 precizează condițiunile ce trebuie să îndeplinească inventatorul pentru recunoașterea dreptului său. În Germania, Belgia, Italia, Rusia, până și în Spania, există asemenea legi. De Statele-Unite nu mai vorbim, acolo invențiunile au ajuns un fel de profesiune, și cele mai mari glorii ale omenirii aparțin Americii. De ce nu s'ar face dar și la noi ceva în această privință?

Cine știe câte surprize nu ne poate rezerva viitorul în această direcțiune? Dar pentru aceasta trebuie emulațiune, și care nu se poate fără o lege ocrotitoare invențiilor și care să acorde și o răsplată bine-meritată aceluia care ar face vre-o descoperie utilă Societății.

Neapărat că sunt multe de discutat în această privință. În principiu, credem, că o asemenea lege, bine chibzuită și studiată, nu poate găsi de cât aprobarea tuturor.

Aurel Turcu

Licențiat în Drept